

det over, men det er maaske til syvende og sidst et Spørgsmaal, om det i Virkeligheden springes over. Forholdet er jo det, at naar man henvender sig til Kommunen — enten det er i den ene eller i den anden Anledning — med en skriftlig Forespørgsmaal eller lignende, saa svarer det paagældende Udvalg, og i dette Tilfælde bliver det Kasse- og Regnskabsudvalget, i hvilket den folkevalgte Borgmester er den fødte Formand. I Virkeligheden tror jeg derfor ikke, der springes noget Mellemlid over; med andre Ord: nogen egentlig Simplificering vil ikke finde Sted paa Grund af den første Bestemmelse i § 1. Men paa den anden Side, Kommunerne er jo det faste og de folkevalgte Borgmestre det vigende, saa det kan vel være rimeligt, at den Ordning, der altsaa faktisk har været gældende gennem mange Aar, nu papirfæstes som Lov.

Med Hensyn til Indbetaling af Skatterne igennem Amtstuerne til Centraladministrationen kan man ikke komme udenom, at der her skabes et nyt Mellemlid, altsaa et Omsvøbsdepartement, og jeg vil ligesom den ærede Ordfører for Venstre (Johannes Jensen) udtale en Frygt for, at dette vel nok i det lange Løb vil medføre Krav om forøget Arbejdshjælp paa Amtstuerne. Det er vist noget, man har Erfaring for, at der skal ikke ret meget til paa offentlige Kontorer i Retning af nyt Arbejde, uden at der kommer Krav om tilsvarende ny Arbejdskraft, idet man er inderlig overbevist om, at allerede under de forhaandenværende Forhold er der mere end nok at bestille. Som Følge heraf vil jeg tillade mig at spørge, om der paa dette Punkt sker en tilsvarende Simplificering i Centraladministrationen. Jeg vil antage — men jeg er ikke saa godt inde i disse Forhold, at jeg kan udtale en Formodning derom —, at der tilsigtes en virkelig Simplificering i Centraladministrationen ved, at man lader Amtstuerne indgaa som Mellemlid for disse Afgifter, og er dette Tilfældet, kan jeg ikke have noget imod at gaa den Vej, thi det vil være en vis Fordel, at Amtstuerne, som i Forvejen er Indbetalingssteder for Landdistrikterne, ogsaa bliver det for Købstadkommunerne. Men, som sagt, dette Spørgs-

maal mener jeg bør tages op til nærmere Overvejelse.

Hvad Strafrenten angaar, forekommer det mig fuldkommen rigtigt, at man fra Statens Side, saaledes som det jo ogsaa er blevet Tilfældet i de allerfleste Kommuner, paalægger en Strafrente, naar Skatteyderne undlader at betale deres Skat i behørig Tid. Der er intet at sige til det, lige saa lidt som til Strafrentens Størrelse: $\frac{1}{2}$ pCt. pr. Maaned. Jeg vil dog ligesom den ærede Ordfører for Venstre sige, at naar Staten holder saa stærkt paa sin Ret overfor Kommunerne, maa disse ogsaa have nogen Grund til at sige: Maa vi saa bede om, at Statens Indbetalinger til Kommunerne, Refusioner og andre Beløb, ogsaa falder til den Tid, da de bør og skal falde. Dette har imidlertid langt fra været Tilfældet; Kommunerne har maattet staa i meget store Forskud med Hensyn til Beløb, de skal have af Statskassen, og dette medfører en konstant Udgift for Kommunerne af ikke ringe Størrelse. Det medfører nemlig, at Kommunerne maa skaffe sig Penge ved, hvad man kalder Kassekreditter, maa sikre sig, at de til enhver Tid i en Bank i den paagældende Kommune, eller hvor det nu er, er i Stand til at trække indtil et vist større Beløb, idet man jo aldrig er klar over, hvor meget det skal være; men en saadan Kassekredit er altid dyr, saa jeg vil mene, at naar Staten fordrer Rente, naar de forfaldne Beløb ikke indkommer i rette Tid, maa det medføre, at Staten bliver lidt raskere i Vendingen med Betalingen af de Beløb, den skal yde Kommunerne. Nu hører jeg af Venstres ærede Ordfører, at dette Forhold har bedret sig; det ærede Medlem er som aktiv Kommunalpolitiker bedre inde i det Spørgsmaal end jeg, og er det Tilfældet, er det jo godt. Jeg mener blot, at Spillet bør være lige; naar Staten kræver, at der skal betales Rente af de Penge, den faar for sent af Kommunerne, maa Kommunerne ogsaa kunne kræve Rente af de Penge, som Staten kommer for sent til Kommunerne med.

Idet jeg i øvrigt skal anbefale Forslaget til hurtig og meget velvillig Behandling, vil jeg ikke slutte disse faa Bemærkninger uden at rette en Tak til den højtærede Finansminister for de Udtalelser,